

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/88/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5320202726
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5320202726.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobcu: Železnice Slovenskej republiky, so sídlom Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501, proti žalovanému: Anton Kajánek - Drevovýroba, spol. s.r.o., so sídlom Raková 19, 023 51 Raková, IČO: 36 424 544, právne zastúpenému Mgr. Stanislavom Záhumenským, advokátom, s miestom výkonu advokácie Fraňa Kráľa 1504, 022 01 Čadca, IČO: 37 811 100, o zaplatenie 3.486,28 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k 12C/38/2020-107 zo dňa 31.03.2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.486,28 Eur a úroky z omeškania 9 % ročne zo sumy 325,66 Eur od 7.2.2019 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 325,66 Eur od 23.4.2019 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 325,66 Eur od 23.07.2019 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 325,75 Eur od 17.10.2019 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 325,66 Eur od 11.02.2020 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 325,66 Eur od 21.04.2020 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 325,66 Eur od 22.07.2020 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 325,75 Eur od 20.10.2020 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 325,66 Eur od 22.01.2021 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 6,19 Eur od 06.05.2021 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 331,85 Eur od 06.05.2021 do zaplatenia, úroky z omeškania v sume 17,60 Eur a paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 663, § 671 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, § 261 ods. 1, 2 a 9, § 369 ods. 1, 2, § 369c ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že danú zmluvu posúdil podľa ustanovení § 663 Občianskeho zákonníka. V danej veci súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka, kedy ak niektorý zmluvný typ nie je upravený v Obchodnom zákonníku, spravuje sa podľa predpisov Občianskeho zákonníka, preto v danom prípade postupoval podľa ust. § 663 a nasl. OZ, nakoľko nájomná zmluva nie je upravená ako zmluvný typ v Obchodnom zákonníku, ale iba v Občianskom zákonníku. Podľa súdu prvej inštancie možno na podklade listinných dôkazov prijať jednoznačný záver, že strany sporu uzavreli dňa 17.12.2014 (podpis žalobcu ako účastníka zmluvy)

zmluvu o nájme pozemkov, keď pri vzniku ich záväzkového vzťahu bolo s prihliadnutím na okolnosti (obsah zmluvy, účel, označenie zmluvných strán) zrejme, že sa ich vzťah založený nájomnou zmluvou týka ich podnikateľskej činnosti. Obchodnoprávna povaha vzťahu medzi stranami sporu tak bola zrejmom už pri založení uvedeného vzťahu. Ustanovenie § 261 odseku 9 ObZ vymedzuje práve uvedený vzťah medzi Obchodným zákonníkom a Občianskym zákonníkom, resp. ich aplikovateľnosť v prípade zmlúv, ktoré nie sú upravené v hlave II tretej časti Obchodného zákonníka, ale ako zmluvné typy sú upravené len v Občianskom zákonníku, kedy použitie Občianskeho zákonníka <. sa obmedzuje len na zmluvy upravené ako zmluvné typy v Občianskom zákonníku, ak budú uzavreté medzi subjektmi uvedenými v odseku 1 a 2 a len na osobitné ustanovenia Občianskeho zákonníka <. o príslušnom zmluvnom type. Všetko ostatné, čo priamo zmluvný typ neupravuje, sa bude spravovať všeobecnými ustanoveniami Obchodného zákonníka o záväzkových vzťahoch (napr. omeškanie, premičanie, náhrada škody a podobne).

Podľa súdu prvej inštancie žalobca vystavil žalovanému faktúry, a to č. 7550066854 v sume 325,66 Eur za 01.01.2019 - 31.03.2019 splatná dňa 06.02.2019, č. 7550068039 v sume 325,66 Eur za 01.04.2019 - 30.06.2019 splatná dňa 22.04.2019, č. 7550068918 v sume 325,66 Eur za 01.07.2019 - 30.09.2019 splatná dňa 22.07.2019, č. 7550069791 v sume 325,75 Eur za 01.10.2019 - 31.12.2019 splatná dňa 16.10.2019, č. 7550071168 v sume 325,66 Eur za 01.01.2020 - 31.03.2020 splatná dňa 10.02.2020, č. 7550072874 v sume 325,66 Eur za 01.04.2020 - 30.06.2020 splatná dňa 20.04.2020, č. 7550073632 v sume 325,66 Eur za 01.06.2020 - 30.09.2020 splatná dňa 21.07.2020. Žalovaný bol v zmysle vyššie uvedeného povinný za obdobie 01.01.2019 - 30.09.2020 zaplatiť celkovo nájomné v sume 325,66+ 325,66 +325,66 +325,75 +325,66 +325,66 +325,66 = 2.279,71 Eur. Žalobca ďalej vyúčtoval žalovanému nájomné, a to faktúrou č. 7550074440 splatnou 19.10.2020 na sumu 325,75 Eur za obdobie od 01.10.2020 do 31.12.2020, č. 7550075264 na sumu 325,66 Eur splatnou 21.01.2021 za obdobie od 01.01.2021 do 31.03.2021, č. 7550077397 na sumu 6,19 Eur splatnou 05.05.2021 - inflácia, č. 7550077398 na sumu 331,85 Eur splatnou 05.05.2021 za obdobie od 01.04.2021 do 30.06.2021. Uvedené faktúry vyúčtované žalobcom žalovanému za prenájom pozemkov v zmysle nájomnej zmluvy v súčte predstavovali sumu 985,45 Eur. Pohľadávka žalobcu z titulu neuhradených faktúr predstavovala sumu 3.265,16 Eur (985,45 + 2.278,71). V Čl. V. si zmluvné strany dohodli spôsoby skočenia nájmu, avšak ku dňu rozhodovania zmluvu nevy povedala spôsobom dohodnutým ani jedna zmluvná strana. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že po oboznámení sa s obsahom zmluvy, tak ako bola súdu predložená zo strany žalobcu, nezistil žiadny dôvod pre jej absolútnu neplatnosť. Zmluva má všetky podstatné náležitosti. Právny zástupca žalovaného namietal, že predmet nájmu nebol spôsobilý, plnenie z nájomnej zmluvy nebolo možné. Neplatnosť podľa § 37 ods. 2 OZ predpokladá, že ide o počiatočnú, objektívnu a trvalú nemožnosť. Ak je plnenie fakticky a aj právne možné, iná dohodnutá vlastnosť alebo stav predmetu plnenia nemá sama o sebe za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu a to ani podľa ust. § 39 OZ. Pokiaľ poukazoval tak žalovaný ako i jeho právny zástupca, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľností, lebo na pozemkoch sú spevnené plochy vo vlastníctve žalovaného v uvedenom smere súd prvej inštancie uviedol, že toto nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci nakoľko žalovaný už pri preberaní predmetu nájmu bol oboznámený so stavom veci, vedel, že pozemky nie sú v jeho vlastníctve (vlastnil ich žalobca), a to že vlastnil spevnené plochy, vedel v čase podpise zmluvy taktiež. Spevnené plochy sú v jeho vlastníctve a sú samostatným predmetom občiansko-právnych vzťahov, avšak nie sú súčasťou pozemku tak, aby svedčalo vlastnícke právo žalovanému. Pozemky boli vo vlastníctve žalobcu, a to že ich vybuďoval právny predchodca žalovaného na pozemkoch ako spevnené plochy nemá, za následok automatický zánik vlastníckeho práva žalobcu v prospech žalovaného. Na podklade uvedeného zistenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že nakoľko nedošlo k vypovedaniu zmluvy (toto ani žalovaný netvrdil), nehnuteľnosti opísané v nájomnej zmluve žalovaný mal v nájme, tieto užíval (opak tvrdený ani preukázaný nebol), a preto súd prvej inštancie podanej žalobe žalobcu, čo do zaplatenia nájomného dohodnutého v zmluve vyhovel, ako plne dôvodnému nároku na podklade ust. § 671 ods. 1 OZ. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný dlžné nájomné neuhradil, bol v omeškaní. Povinnosť zaplatiť úroky z omeškania pri omeškaní s úhradou peňažného záväzku vyplýva priamo zo zákona § 369 Obchodného zákonníka v spojení s Nariadením vlády č. 21/2013 Z.z., ktoré nadobudlo účinnosť spolu s novelou Obchodného zákonníka 01. februára 2013. Relevantným ustanovením nariadenia vlády, ktorým sa na základe splnomocňovacieho ustanovenia § 369 ods. 2 a § 369c ods. 1 OBZ upravuje sadzba úrokov z omeškania, je § 1, ktorý stanovil, že sadzba úrokov z omeškania sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku zvýšenej o deväť percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania platí počas celej doby omeškania s plnením peňažného záväzku. Na podklade uvedeného preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k zaplateniu zákonných úrokov z omeškania, a to v rozsahu za oneskorenú úhradu

nájomného v sadzbe zákonnej 9 % ročne, a to vždy z vyúčtovanej faktúry odo dňa nasledujúcej po jej splatnosti až do zaplatenia. Pokiaľ ide o vyúčtované - vyčíslené úroky z omeškania v sume 17,60 Eur, tieto boli vyúčtované samostatnou faktúrou č. 7500035113 a boli uplatnené za rozhodné obdobie od júla do septembra 2018. Tento nárok nebol žalovaným rozporovaný žiadnym spôsobom, neboli k nemu uvedené žiadne tvrdenia spochybňujúce jeho výšku a dôvod, teda neboli súdu predložené žiadne dôkazy, súd prvej inštancie preto i tento nárok priznal ako dôvodný. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj ním uplatnený ďalší nárok, a to náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur, ktorý nárok vyplýva z ust. § 369c Obch. zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 21/2013 Z.z. Ďalším nárokom uplatneným v žalobe žalobcu bol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorú súd prvej inštancie posúdil ako nárok podľa Obchodného zákonníka pri aplikácii ust. § 261 ods. 9. Ustanovenie § 300 ObZ je založené práve na princípe objektívnej zodpovednosti bez možnosti liberácie. Zmluvná pokuta je upravená ako samostatný inštitút v rámci Obchodného zákonníka, a preto súd prvej inštancie posúdil uvedený nárok podľa citovaného zákonného ustanovenia. Podľa súdu prvej inštancie dohoda o zmluvnej pokute medzi stranami sporu bola dohodnutá v nájomnej zmluve, bola písomná, bola z nej zrejماً i výška a spôsob jej určenia. Zmluvné strany/strany sporu dohodli v Čl. V Nájomné aj spôsob platenia bod 7. písm. b) nájomnej zmluvy, kde sa žalovaný zaviazal na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 20 % z ročného nájomného bez DPH v prípade závažného porušenia ustanovení danej zmluvy. Podľa Čl. IV bod 6. zmluvy je omeškanie so zaplatením nájomného viac ako 30 dní závažným porušením nájomnej zmluvy. Žalovaný bol na uplatnenie zmluvnej pokuty žalobcom písomne upozornený v jednotlivých listoch - pred súdnym podaním, t.j. výzva na úhradu pohľadávky a posledný pokus o zmier. Nakoľko žalovaný neodstránil porušenie ustanovení zmluvy v stanovenej lehote, bol povinný zaplatiť zmluvnú pokutu 20 %, tak ako bola medzi zmluvnými stranami dojednaná, a to z dlžnej sumy 1.085,60 Eur, t.j. sumu 217,12 Eur. Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle platnej právnej úpravy nebolo vylúčené, aby zmluvná pokuta bola dojednaná aj pre prípad omeškania s úhradou peňažného záväzku. Úprava zmluvnej pokuty má v Obchodnom zákonníku len rámcový charakter, v dôsledku čoho je možné podľa § 1 ods. 1 aplikovať v danom spore i § 544 OZ vzťahujúci sa na zmluvnú pokutu. Aj v tomto rozsahu mal súd prvej inštancie za to, že nárok žalobcu bol dôvodný, a preto mu vyhovel. Zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže bol v konaní plne úspešný.

4. V zákonnej lehote podal odvolanie voči citovanému rozsudku žalovaný, pričom namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej žalovaný dôvodil, že prvoinštančný súd sa dôsledne nevysporiadal s dôvodmi žalovaného uvedené v odpore zo dňa 27.10.2022, pričom poukázal na to, že dňa 25.11.2014 uzatvoril žalobca so žalovaným nájomnú zmluvu, kde v článku I. bod IV sa zmluvné strany dohodli, že nájomca je oprávnený predmet nájmu užívať pod časťou stavby skladu vo vlastníctve nájomcu (žalovaného) ako prístup a príslušenstvo plochy za účelom udržiavacej činnosti (kosenie, odstraňovanie náletových krovín a pod.). Uviedol tiež, že žalovaný kúpnu zmluvou V 313/2014 zo dňa 15.04.2014 sa stal okrem iného vlastníkom vnútroareálvej komunikácie, spevnených plôch. Spevnené plochy boli vybudované bývalým vlastníkom - Jednota SD Čadca v roku 2000. Uvedené skutočnosti boli podľa žalovaného preukázané aj oboznámením sa spisu V 313/2014 na pojednávaní dňa 31.03.2022. Podľa žalovaného zo skutkového stavu bolo preukázané, že na predmete nájmu - pozemkov vo vlastníctve žalobcu sú zastavané plochy (spevnené plochy...), ktorých vlastníkom je žalovaný. Zároveň bolo podľa žalovaného preukázané, že plnenie uvedené v článku I. bod IV - „...za príslušenstvo plochy za účelom udržiavacej činnosti je nemožné...“. Žalovaný tiež poukázal na to, že súčasťou istiny, ktorú žiadal žalobca bolo aj zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 217,12 Eur, pričom zmluvná pokuta nie je príslušenstvom pohľadávky a z tohto dôvodu nemala byť súčasťou istiny, ale samostatným žalobným návrhom. Podľa žalovaného v žalobnom návrhu nebol popísaný logicky a systematicky zistený skutkový stav, pričom žalobca nevymedzil relevantné právne normy, ktoré bolo potrebné aplikovať na predmet konania. Žalovaný je toho názoru, že výkon práva, ktorý prezentoval žalobca, bol v rozpore s uvedeným ustanovením (§ 39 OZ), a preto nemôže požívať súdnu ochranu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietla v celom rozsahu a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a priznať mu právo na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnuté rozhodnutie na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§

385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom v zmysle § 219 ods. 3 CSP potvrdil v zmysle ust. § 387 1, 2 CSP.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Neobstojí námietka žalovaného týkajúca sa spochybnenia priznania nároku súdom prvej inštancie, keďže jeho obrana nebola spôsobilá nárok žalobcu spochybniť. Samotné všeobecné konštatácie žalovaného týkajúce sa toho, že v žalobe nie sú riadne vymedzené relevantné právne normy, ktoré bolo potrebné aplikovať na predmet konania, nie sú relevantné. Zdôvodnenie podstaty uvedené žalovaným v odvolaní z akého dôvodu ho žalovaný za takýto považuje a na základe akých dôvodov, ktorým by súdom priznaný nárok rozporoval, absentuje.

10. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú i námietku žalovaného týkajúcu sa spochybnenia priznanej zmluvnej pokuty. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že nárok žalobcu na zmluvnú pokutu bol riadne preukázaný súdom prvej inštancie, na ktorého závery krajský súd odkazuje v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 23.). Zároveň krajský súd konštatuje, že zmluvná pokuta bola riadne písomne dohodnutá v nájomnej zmluve.

Priznaný nárok predstavuje nezaplatené nájomné, zmluvnú pokutu a následne príslušenstvo, teda úrok z omeškania a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, čo je zrejme tak z výrokovej časti rozhodnutia, ako aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný a riadne odôvodnený a opačný názor žalovaného je len jeho subjektívnym, ničím nepodloženým názorom. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje aj na konštantnú judikatúru súdov, z ktorej vyplýva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi

(I. ÚS 50/2004). Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dostatočne zaoberal skutkovými okolnosťami na to, aby dospel k správne právnemu záveru o určení istiny a príslušenstva uplatneného nároku. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/2007).

12. Odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľa

boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, krajský súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

13. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže tento pokladá za vecne správny a zákonný.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 CSP v spojení s § 251 CSP, podľa ktorého má nárok na náhradu trov odvolacieho konania tá strana, ktorá bola v konaní úspešná. V danom prípade bol žalobca v konaní úspešný voči žalovanému, a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému vo výške 100 %.

15. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)